

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۲۴۵۵

برگذاری درنگری جز دل خوبان نبری
سر مکش ای دل که از او هر چه کنی جان نبری

تا نشوی خاک درش در نگشاید به رضا
تا نکشی خار غمش گل ز گلستان نبری

تا نکنی کوه بسی دست به لعلی نرسد
تا سوی دریا نروی گوهر و مرجان نبری

سر نهد چرخ تو را تا که تو بی سر نشوی
کس نخرد نقد تو را تا سوی میزان نبری

تا نشوی مست خدا غم نشود از تو جدا
تا صفت گرگ دری یوسف کنعان نبری

تا تو آیازی نکنی کی همه محمود شوی
تا تو ز دیوی نرهی مُلک سلیمان نبری

نعمت تن خام کند محنت تن رام کند
محنت دین تا نکشی دولت ایمان نبری

خیره میا خیره مرو جانب بازار جهان
ز آنک در این بیع و شری این ندهی آن نبری

خاک که خاکی نهد سوسن و نسرين نشود
تا نگنی دلق کهن خلعت سلطان نبری

آه گدارو شده‌ای خاطر تو خوش نشود
تا نگنی کافرایی مال مسلمان نبری

هیچ نبرده‌ست کسی مهره ز انبان جهان
رنجه مشو ز آنک تو هم مهره ز انبان نبری

مهره ز انبان نبرم گوهر ایمان ببرم
گر تو به جان بخل کنی جان بر جانان نبری

ای کشش عشق خدا می‌نشیند گرم
دست نداری ز کِهان تا دل از ایشان نبری

هین بکشان هین بکشان دامن ما را به خوشان
ز آنک دلی که تو بری راه پریشان نبری

راست کنی وعده خود دست نداری ز کشش
تا همه را رقص کنان جانب میدان نبری

هیچ مگو ای لب من تا دل من باز شود
ز آنک تو تا سنگ دلی لعل بدخشان نبری

گر چه که صد شرط کنی بی همه شرطی بدهی
ز آنک تو بس بی طمع ز به حُرمدان نبری

مولوی، مثنوی، دفتر سوم، بیت ۲۸۹۵

شکر نعمت خوشتر از نعمت بُود
شُکر باره کی سوی نعمت رود

شکر جان نعمت و نعمت چو پوست
ز آنک شکر آرد ترا تا کوی دوست

نعمت آرد غفلت و شکر انتباه
صید نعمت کن بدام شکر شاه